

hodnutí, třeba by pro nový spor byla jenom otázkou předběžnou. Rozsudkem žalobní návrh zamítajícím jest tedy určeno, že právo vymáhané netrvá a to s konečnou platností pro strany. Vždyť je účelem pravomoci rozsudku, by nemohlo dojíti o témže právním poměru k opačnému rozřešení soudním, by netrpěla jistota práva a autorita soudů. To by bylo uvedeno v niveč, kdyby v novém sporu, pro který je otázka právního poměru, dříve platně rozřešená, jenom otázkou předběžnou, mohl soud onou otázkou se zabývat znovu a rozřešiti ji odlišně. V dřívějším sporu uplatnil žalobce nárok na splnění pachtovní smlouvy. Toto právo bylo mu odepřeno z toho důvodu, že se ho vzdal, tedy o trvání nároku bylo již pravoplatně rozhodnuto a zjištěno, že právo pachtovní netrvá. V tomto sporu ovšem uplatňuje žalobce jiný nárok, totiž nárok na náhradu škody pro nesplnění téže smlouvy. Ale otázka předběžná, na níž závisí rozhodnutí tohoto sporu, totiž otázka trvání nároku ze smlouvy pachtovní, byla již rozřešena dřívějším rozsudkem závazně pro obě strany. A třeba nevádí novému sporu formálně pravomoc, ježto jde o jiný nárok, váže strany dřívější rozsudek materiálně v tom směru, že nároky žalobcovy z pachtovní smlouvy zanikly. Když tedy žalobce se domáhá náhrady škody pro nesplnění již zaniklé smlouvy pachtovní, za druhou polovici roku 1923 a za léta 1924 a 1925 tedy za dobů, za níž mu právo pachtovní bylo již oním dřívějším rozsudkem odepřeno, postrádá nárok jeho na náhradu škody všeho základu, ježto v době, za níž se náhrady domáhá, dle pravoplatného rozsudku nároku z pachtovní smlouvy již neměl a výrokem dřívějším o tom, že žalobce tohoto nároku neměl, jest soud v tomto sporu vázán.

Čís. 6952.

Proti povolení prozatímního opatření jest přípustným pouze odpor (rekurs); žaloba odpůrce ohrožené strany jest vyloučena.

(Rozh. ze dne 31. března 1927, Rv I 243/27.)

Proti Marii B-ové bylo pravoplatně povoleno prozatímní opatření zabavením jejích pohledávek proti L-ovi. Žaloba Marie B-ové, domáhající se nepřipustnosti zabavení pohledávek, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Provádějíc dovolací důvod podle §u 503 čís. 4 c. ř. s., praví stěžovatelka, že nesprávné posouzení právní spočívá v tom, že v tomto případě exekuce proti ní vedená zabavením jejích pohledávek proti L-ovi není přípustná, a že přes to byla připuštěna prvním soudem, a že i odvolací soud osvojil si právní názor první stolice o přípustnosti této exekuce, vytknuv, že jde o zatímné opatření krajského soudu ku zajištění pohledávky žalované firmy proti dovolatelce a jejímu manželci. Podle čís. 4

§u 503 c. ř. s. uplatněný důvod není opodstatněn. Dovolatelka obrací se svou žalobou proti právoplatnému opatření zatímnému, ve kterém je stranou (odpůrkyní), neboť toto bylo povoleno proti ní a jejímu manžel. V takovém případě dává zákon odpůrkyni právo, podati za předpokladů tam uvedených rekurs, pokud se týče odpor, ale ona nepodala ani toho ani onoho. Jelikož zákon proti povolení prozatímného opatření připouští jen odpor odpůrce ohrožené strany, případně rekurs (§ 397 ex. ř.), jest žaloba odpůrce ohrožené strany vyloučena; pro obor prozatímného opatření byla právě nahrazena institucí odporu a měla býti správně odmítnuta.

Čís. 6953.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Zákon o osmihodinné pracovní době vztahuje se i na školní topiče.

Zaměstnanec nemůže se platně vzdáti nároku na odměnu za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1927, R I 163/27.)

Školní topič domáhal se na městské obci Ž. v Čechách zaplacení odměny za práce přes čas. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. **D ů v o d y:** První soud zamítl žalobu především proto, že se zákon ze dne 19. prosince 1919, čís. 91 sb. z. a n. na školní topiče nevztahuje, poněvadž při veřejné obecné škole není živnostenské ani hospodářské činnosti, již prý zákon předpokládá. Názor ten je právně mylný. Podle §u 1 čís. 2 platí předpisy zákona také pro ústavy provozované státem, nebo jinými veřejnými svazy, ať jsou rázu výdělečného, všeužitečného nebo dobročinného. V prováděcím nařízení čís. 11/1919 uvedeny jsou v článku V. mezi ústavy takovými také nemocnice, porodnice, ústavy pro choromyslné. Není proto důvodu, by k ústavům v § 1 čís. 2 zmíněným nebyly čítány i obecné školy a aby předpisů zákona o pracovní době nebylo použito i na školní topiče. Rovněž nemůže obstáti druhý důvod zamítnutí, totiž, že podle služební pragmatiky městské obce Ž. mají nárok na zaplacení prací přes čas jen úředníci (§ 47), nikoli však podúředníci a sluhové (§ 159) a že také služební instrukce, jež byla žalobci později doručena nepřiznává výslovně školním topičům plat za práci přes čas. Když již zákonem čís. 91/1918 byla zaměstnancům tam uvedeným a zákonem ze 17. prosince 1919, čís. 16 z r. 1920 (§ 11 odst. VIII.) zřízencům obecním trvale ustanoveným zaručena zvláštní odměna za práce přes čas (za práce mimo pracovní hodiny), nemohl by nárok takový odňat býti zaměstnanci služební pragmatikou teprve v roce 1921 městským zastupitelstvem, tedy jednostranně vydanou, leč, že by bylo prokázáno, že zaměstnanec pro dobu minulou neb i budoucí přistoupil